

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Acta Synodalia Osnabrvngensis Ecclesiae, Ab Anno Christi
MDCXXVIII.**

Brogberen, Johannes

Coloniae Agrippinae, 1657

Idoneos tantum in Praelatos eligendos esse. 7

urn:nbn:de:hbz:466:1-14298

sanctis Patribus non absque multa ratione fuit, ne quisquam sine certo titulo, qui illi vitium necessarium suppeditaret, ad majores, quos & sacros Ordines vocamus, ordinaretur; adhibita etiam non levi severitate in Episcopos, qui secus facere præsumpsissent. Quæ cum sic se habeant, reformationem ordiri hinc fuerit necesse. Videndum itaque in primis est, ut collationes Ecclesiasticorum Sacerdotiorum seu Beneficiorum, veluti electiones, præsentationes, & institutiones Clericorum ac ministrorum, maxime eorum qui curæ præficiuntur animarum, quæ scientia scientiarum merito appellanda est, rite ac canonicè fiant; utque maximi illi & terribili abusus & vitia, quæ in deligendis personis Ecclesiasticis, non vulgari cum detrimento Ecclesiæ, sæpenumero committuntur, quoad fieri potest, tollantur. Quod tunc demum futurum est, cum, repulsis ac submotis indignis, digni tantum ac idonei admittentur, qui & velint & possint Officium (propter quod Beneficium datur) gerere & explere. Scriptum est enim: Qui non laborat, non manducet.

2 Thess. 3.

CAP. III. *Manum nemini cito imponendam.*

Quamobrem omnibus, qui præficiendi Ecclesiasticis muniis ministros potestatem habent, illa (quam paulo ante retulimus) Paulina admonitio semper ob oculos versabitur: Manus cito nemini imposueris, neque communicaveris peccatis alienis. Si enim ad honores mundi, sine suffragio temporis, sine merito laboris, indignum est pervenire, & notari ambitus solent, quos prohibitis documenta non adjuvant; quam diligens & quam prudens habenda est dispensatio Divinorum munerum & cælestium dignitatum! Certe olim Excommunicatione percellerantur, qui Ecclesiastica Beneficia contulissent indignis.

1 Tim. 5.
S. Leo. c.
miramur.
61. dist.
Ex Cont.
Tole.

CAP. IV. *Humani affectus & venalitas in Beneficiis Ecclesiasticis execrabiles.*

Nulla itaque consanguinitatis ratio, nulla propinquitatis contemplatio, facere debet hoc, ut populi gubernatio alii quam meliori tradatur. Cessent omnes affectus humani, qui sua, non quæ Iesu Christi sunt, quærunt. Maxime vero Sacerdotiorum ac Beneficiorum venalitas execranda est, quod, qui sic præficiunt ac præficiuntur, inter ementes & vendentes columbas, quos Dominus flagello, de funiculis facto, è templo ejecit, ac mensas nummulariorum & cathedras vendentium columbas evertit, computentur. Si enim is dignus Sacerdotio creditur, cui non actionis merita, sed præmiorum copia suffragatur, re-

Hieron. in
Name.
Philip. 2.

Matth. 21.
Ioan. 2.
Marc. 11.
Luca 19.

stat, ut nihil sibi in Ecclesiasticis honoribus gravitas, nihil sibi defendat indutria, sed totum auri prophanus amor obtineat. Et, cum fides simul & vita in Sacerdotibus & ministris eligenda sit, quæ tandem vita & quæ opera Sacerdotis illius erunt, qui honores tanti Sacramenti, per præmium convincitur obtinere?

CAP. V. *Beneficia Ecclesiastica, priusquam vacent, nemini promittenda.*

Cum olim Conciliari institutione vetitum sit, ne ulla Ecclesiastica ministeria seu Beneficia promittantur alicui priusquam vacent; tum, ne quis mortem proximi, in cuius locum & Beneficium se crediderit successurum, desiderare videatur; tum, quod turpe sit Divinique plenum animadversione iudicii, si locum in Ecclesia Dei futuræ successiois expectatio habeat, quam ipse etiam seculares leges condemnare curarunt; idque vero quum nunc passim præter omnem personarum delectum, designatis etiam ex nomine Beneficiis, in quæ stipulatores successuri sunt, pessimo exemplo fiat: tollendus abusus est, idque non aliter, quam secundum canonicam ordinationem, ne quis sollicitus sit, non tam de Officio, quam de Beneficio viventis.

Ex Con-
cil. Lat.
ranensi.

CAP. VI. *Dignis tantum Beneficia esse conferenda.*

Qui Sacerdotia Ecclesiastica pleno (ut ajunt) jure potestatem conferendi habent, alium factæ à se manuum impositionis discusso rem non expectant. Præcipua ergo illis habenda cura est, idque maxime in præficiendis Parochis, ne Apostolici præcepti prævaricatores ac rei fiant. Quis enim non inteligit, quam gravi culpa se obstringat is, qui in causa est, ut cæcus cæco ducatum præstet, nimirum ambobus in foveam delabentibus? Despiciunt (inquit Malachias Propheta) nomen Domini, qui cæcum, qui claudum, qui languidum animal ad immolandum offerunt, & propterea graviter à Domino increpantur. Quis vero cæcum animal offert, nisi qui indoctum in docti locum ordinat, magistrum facit qui vix discipulus esse poterat; claudum vero, qui, lucra terrena quærentem, locat in dignitate, veluti pedem in diversa ponentem? cui potest inferri illud: Usquequo claudicatis in duas partes? languidum denique, qui vitiosum pro Religioso habet, quique tardum & pigrum probat patientem.

Matth.
15.
Luca 16.
Malac. 1.

Hieron. in
Malach.

3 Reg. 18.

CAP. VII. *Idoneos tantum in Prælatos eligendos esse.*

Sacris Canonibus saluberrime constitutum est, ut omnes Cathedrales Ecclesiæ, Collegia,

Ex Concil.
gener. c. no
pro dese-
ctio. de ele-
ctione.
Ex Concil.
Basiliensi
Hieron.
Symma.
ad Lau-
rent. c. vi-
lissimus.
I. q. I. Ex
Concil.
Basiliensf.

legia, & Conventus, ad Dignitates vacantes, ex sua congregatione idoneos eligant Prælatos; atque eos demum sacris administrationibus dignos esse existiment, quorum omnis ætas per disciplinas Ecclesiasticas cucurrisset. Iam, ut primitivæ Ecclesiæ censura mitigationem recipiat discretionis, is saltem aliorum curæ præficiatur, cujus comparatione grex cæteri merito dicantur. Quomodo enim fieri potest, ut non vilissimus reputetur, qui est honore præstantior, nisi quoque scientia & sanctitate præcellat? Atque utinam hic pensitetur, & nautis & navigio deferendis eandem imminere periclitandi necessitatem.

C A P. VIII. *In eligendo, ætas, mores, literatura & sacer Ordo, spectanda.*

Quapropter Electores solliciti sint, ut talem præficiant, qui Officio credendo fastidire possit; virum ætatis legitimæ, moribus gravem, literarum scientia præditum, atque in sacris Ordinibus constitutum: scientes, ipsis, in re tam gravi, vel dolo vel negligenter agentibus, non minorem, quam malis illis Pastoribus ac Prælatibus quos ipsi præfecerunt, in districto Dei iudicio imminere penam. Neque enim impudè peccatur in Spiritum sanctum, qui in omni electione, ut autor, invocatur. Neque inultum permittet Deus, si quis iurejurando, quod sub electionem præstat, frustra nomen Domini usurpaverit. Ut omittamus poenas Canonicas, quæ perperam eligentes manent.

C A P. IX. *Electiõnem sinceram esse oportere.*

Ab sit ergo omnis Simonix pravitas, omnium personarum respectus. Cessent potentiorum preces, quæ minis æquiparantur, omnisque impressio; cesset ambitio ac dominandi libido. Ad hæc, procul absint omnes illicitæ obligationes, quæ sub electionem aut paulo post, ab eligendo vel electo, haud præter Simonix labem extorquentur. Et procedat de vultu Dei opus ipsius; ut scilicet, qui præstantior est omnibus, qui doctior, qui sanctior, qui in omni virtute eminentior, hic eligatur.

C A P. X. *In confirmatione electionis qua expendenda.*

Electiõne facta, Nos & cæteri, qui confirmationis munus impendimus, officio Nostro, Deo volente, non deerimus; discussuri scilicet diligenter & formam electionis & electi merita, priusquam Nostras imponamus manus.

C A P. XI. *Per Patronos, idoneos præsentari oportere.*

Patroni, tum Ecclesiastici, tum Laici, quos hac de re diligenter admoneri curabimus, videbunt, ut idoneos (quemadmodum ante diximus) Archidiaconos præsentent. Comperitum siquidem habemus, quam hic supra modum peccetur. Sunt enim, qui tantum filios ac consanguineos, seu aliter ipsis addictos, citra ullum delectum aut discrimen scientiæ, morum ac ætatis, Beneficiis Ecclesiasticis admovent. Sunt, qui admotis nomen tantum relinquunt, censum autem atque Ecclesiasticos redditus sibi, ausu quodam sacrilego, (nihil minus quam de Ecclesiastico ministerio cogitantes) uturpant. Quæ omnia, cum Sanctorum Patrum sanctionibus damnentur, multorumque malorum in Ecclesia Dei causa sint, posthac non committi, sed sublata penitus esse, suamque vim Canonicis Regulis constare, ex animo cupimus.

Alexand.
3. c. ex
sequen.
de iustit.

C A P. XII. *Quid incumbat Archidiaconis.*

Archidiaconi Nostri, ad quorum curam inter alia pertinet, ut Nostro nomine Parochias ordinent, ac ministros Ecclesiæ, ipsis præsentatos ac oblatos, inquirent; scient, sui muneris esse, negligentiam Patronorum supplere. Cum enim oculi Nostri sint, dispiciant, ne quis, alioqui indignus, sub alicujus præsentationis prætextu irrepat ac admittatur. Nec contenti, quod post edicta, ter publicata, nusquam compareat qui præsentationem oppugnet; eorum etiam, qui ipsis præsentantur & ad instituendum offeruntur, vitam, mores, & eruditionem accuratè pervestigabunt; ac, nisi comperti illi fuerint, muneris, cui præfici postulantur, pares, fore nefas putabunt, stulte petentibus assentiri. Neque existimabunt, id temporis, quod huic Examine impendit, perdi; cum nequaquam possit collocari melius; maxime quod officium eorum, hoc ipsum ut fiat, magnopere requiratur.

C. & c.
Ad hæc,
de offic.
Archidiacon.
c. finali. de
elect. in 6.

C A P. XIII. *Aliquot abusus Officialium inter visitandum, corrigendi.*

Et, quoniam ad Nos quorundam querelâ perlatum est, nonnullos Officialia Archidiaconorum Nostrorum, investituræ nomine, plus æquo interdum petere, quosdam etiam institutionem ipsam, petentibus, vel temere negare vel saltem in longum differre tempus, quamlibet legitima sit præsentatio & idoneus is qui præsentatus est: curæ Nobis erit, inter visitandum de his diligenter inquirere, & quæ vitiosa comperientur, Archiepiscopali auctoritate, communicato tamen cum Archidiaconis

Deu. 5.
Hier. 8.
g. I. c. li-
cet, & c.
si ergo.